

Микола Істин

Еволюція поезії

Фоліант

Івано-Франківськ

2023

ISBN 978-617-8210-20-5

УДК 821.161.2-1

I-89

**Еволюція поезії / Микола Істин. – Івано-Франківськ:
Фоліант, 2023. – 44 с.**

Еволюція поезії – це збагачення і розвиток людського менталітету... Поезія здатна розширювати світоглядні горизонти, ставати філософськими мапами майбутнього, ескізами і проєктами нових світів і навіть наступних всесвітів. Надання поетичному слову нових змістів та сенсів, винайдення філософських формул ідеалів в яскравих художніх формах, є провідними темами, що дотичні до свободи, кохання, і в певному значенні до війни, у збірці «Еволюція поезії».

© Микола Істин, 2023

***

Поезіє вседобра не мовчи
через те що війна кричить,
віршосяйні світи і всесвіти
ваше небо не затулити,
яке з тонких матерій в душі як вищість
висотою з вічність,
бо із метою всещастя
ви – наступні всесвіття,
і якби люди увірували у вірші добрі,
і політика з економікою покладались би на гуманну літературу більше,
то суспільні устрої й настрої планетарно ставали б добродіями,
і життя земне знецінювалось би смертю менше,
і в цьому істинна поетичноцентричність,
що здатна перетворювати все на щастяпрекрасність,
яку довелося захищати ще на підступах,
на перших поверхах культур,
і хочеться сподіватись що все це заради росту
людей і літератур...

***

Поетизованому світу душі
крила потрібні для втілень віршованих,
як в мандрівника залюбленого у земні півкулі,
така ж потреба в тілах у пісень кохань, що оминули кулі.
Людина перероджена поезією виходить на бунтівні майдани,
заради свободи добра, проти зла підданих.
Поету в війну цяточкою камуфляжною серед ополчень,
захищати світ який в мові вибудований,
славно в армії, вільніше поміж добровольчих,
аби лише не диванний
став його пост,
не до макулатурного поступ,

хоч в оточенні безпросвітностей,
просто, будь охоронцем, при білого вірша світлі,
бо потрібна будь-яка практика щоб сили добра дихали,
згодиться й віршово-рядкова підтримка духу.
Хай до ідеалів стремлять хмарочоси книг,
вірші повноводними ріками скреслих криг,
заради розквіту сенсів слів планетами,
всесвітами...

ВІЙНА

Голови
зі злякисними ідеологіями
знову загарбують життєвий простір,
окуповують пострілами
в життя,
несуть смерть,
і чомусь саме такі, що зло сіють,
вкотре правлять в Росії.
Боремося з їхніми багаточисельними
арміями зомбованими,
із їх псевдоподобою людини,
яка заплямована кров'ю невинних, і пораненої днини.
Обороняємо істинне право бути собою,
відстоюємо добра свободу,
його творчості,
поетичності,
як світові фортеці правди щастя,
Європи щит від путінської напасти,
за це епіцентром війни
стали міста і села України.

***

Спалахи дрімаючого поетичного сонця:
пробудження, серед чорної ночі

як з квадрату Малевича,
і попри те що війна каже добру – посунься,
ще не причина щоби за одруками шрамовими,
і за світломаскувальними ширмами,
весни тонких матерій зазимити,
і, киваючи на час, плечима знизати,
а вона
не перша
і не остання
війна,
бо людство відмовилось від віршованих
вирішень,
і замість філософій підйомів обжилося на їх дні,
але й в грубих світах затверділих матерій
потрібні вищі поезії-гуманітарії
та їх ідеали які в книгах привито,
із них нових всесвітів гнізда вити,
із цим новий день
поезії йде...

***

Не погоджуся щоби література зростала кущем,
невисокість, видану за хмарочоси рукописів стоси, словозасвищу.
Несмаком не вкину
у ментальну корзину
бліду поганку твору
як отруйний
гриб.
Не плескатиму декламуванням безмовних риб.
Хочу творооноволюватися!
А значить відмовлюся
клонувати за клавіатурою посередність,
котру моніторить пересічність.
Опротестую – щоби для смітєслова

за урну слугувала голова.
Краще уже попри розпачі й рани,
від літературних революцій та листків вирваних,
стомленими, томів гори перегорнути,
і переосмислення перезавантажити,
заради радості
і сили словесності,
милого майбутнього
творчого всесвітнього...
Прагну – росту словесного дерева
висотою в дива,
перетворення сіл і міст
в поетичний зміст,
злету творів
до інших планет,
проростання ними
всесвітами новими...
А як забракне у людословного людства потуги віри,
то візьмімо, віршовані, собі за повірених
з іще невідомих, в майбутньому прийдених,
з-за меж і можливостей, з дружніх світодомів
інопланетян, і богів...
Душетіло словами живімо,
творенням доброщастявсеможливіймо...

***

Сьогодні моя доба чергування,
охороняю наше поле,
яке зігрітою ріллею посміхається весні,
наді мною залізними птахами пролітають літаки,
привидляюся чи не летить ворожий,
та чи не приземляються непрохані гості з парашутами,
телефоную дружині,
питаю як вона там з дочкою,

відповідає що сидять в бомбосховищі,
чекають на відбій повітряної тривоги,
а взагалі, для того аби не було війн,
більше за кулі треба виготовляти
мирні продукти культури,
і поезія еволюції всещастя
є моя головна позиція,
тому захищаю конструкцію держави
в основному – добропоетичну!

***

Всесвіт росте нами
так як ми підростаємо
із часто нерозсудливих дітей,
на добром освічених філософів до вищих матерій,
і розуміємо що мало із тварини
еволюціонувати в людину,
і треба душею надалі рости,
перевтілюватися і далі йти...

***

Часозачислюймося до вибухотворчого
паралельнонобелівського
поетичного волевиявлення
світостворення,
поетів, що сповідують філософську думку,
вписуймося поколінням перевідродження відліку,
розквітом текстоматерії нестмодерного віршовіття,
в часопросторі неопоезії 21- шого ...ліття,
тут презентую **ПОЕТИЧНОЦЕНТРИЧНІСТЬ**,
що є наступним напрямком,
вищосходинкою, нововитком,
столичністю сенсів
ідеалоносійних слів

у свідомості, з поміж інших,
з надважливістю літературного шляху
у всесвітності
та віршовічності,
прагну новосвітових якостей та властивостей віршів,
хочу щоби література стала більшим...

***

Вслухатися в моторошні звуки
сирен тривоги повітряних, які завивають
так немов з пащ вовків,
що на місяць уповні виють.
Дивитися як цвіте
весною нареченою в платті білому не вишня,
а війни дерево вогняне
розпускається багатоповітрянок вище.
Укотре переконуватися що Шевченкові вірші
і через століття тримають шви.
А полтавська поема Пушкіна
як відлуння російських пушок.
Зайвий раз перелічувати які
в держав є погані звички,
і одна з найгірших –
нападати на інших.
І що це не мудро коли мир лиш проміжок,
для наступного покоління кроку
від війни
до війни,
картини баталій яких висять в музеях історії,
і вдивляючись в них, часи не змінюють свої настрої.
Просто обороняти добра побудови,
та оберігати паростки життя в гармоніях розмови,
і просунутих політичних домовленостей
як і недомовок,
виявляється замало.

Ми маємо
ставати поетично-прекраснішими,
ідеало-вишуканішими,
аби розірвати ворожнечі замкнене коло,
і перетворити світ
на щастя всесвіт
в собі і навколо...

ЛЮДОСЛОВИ

Людослови – це новий вид,
що народився із вимірів слова,
та еволюціонував мовами,
з цензуропідданими,
і текстобунтарями...
Бо занадто запрограмованими
стали людослови
на напрям руху туди
куди вигіднили
вирішили
для себе ті хто на піраміді вершині,
від віку кам'яного
до електронного.
Ціна життя людослова
оцінюється цифрою,
регулюється рахунковою грою.
Одухотворених людословів
закривають у книжках
написаних нібито від імені Вишнього,
а опускають, насправді – нижче,
де просто ще один
із країв,
крайнощів,
слова
що хтось відрізав собі

від вільного і необмеженого
Всеслова
щоби правити людословами.
Людослови! Не зачиняйтесь.
Не зупиняйте
свободу руху
творчого словосвіту
свого розквіту.
Живіть добросвободою на Землі!
Рухайтесь душесловом до розвитку у Всесвіті!
Вирушайте віршами...
Проходьте прозою...
Збагатіть новими сенсами слів
і означеннями мови
богів і всесвітословів.
Ідіть паралельно,
летіть гармонійно,
попри душевні доми-духокниги
що стоять тут і там.
Та, спершу, наведіть мир в душі
у собі, і з іншими,
в гармонії добродійності де розмаїттям розрісся логос,
і лише потому, за галактиками практик,
духовербальних втілень і перевтілень,
навчимося матеріалізувати слово...

***

Серед Земного більярду атомів, місце –
левове, під Сонцем та Місяцем,
в людях посів мурашник споживацтва,
віддругорядивши смугу злітну
до літературного космосу, для зореліту
читацтва,
лише не обмеживши себе стінами та дахами цивілізаційними,
поза лавиною справ псевдопотребних,

що скочується потом з часу лиця,
усвідомленовидніються літературні зірки, планети,
галактики, всесвіти,
коли вживочитаєшся до їх словодушевного наступномодерного Неба,
поринеш у світобуття його змістовтілення,
де попри затінення,
маяком з книгороаю,
посиланнями віршозоряного рою,
стають виміри поетичні –
суттєзначущішими,
від того як були додатком до політичності,
важливішими перегорнутої історичності,
далекогляднішими за реалізму обмежену видимість,
вище фінансових і духовних пірамід,
яких, людство, – висоту подолає, і вищість опанує,
та календар поезії облюбує,
так як поетичне світло від землі до зірок
зігріває планети духу, і освітлює думки крок,
бо душа розквітає, зоріє, планетозаселяється –
філософським сенсотворчим словом, поетично – прикрашається,
література – її головна дорога
у всесвіт, і в собі, до бога,
із розмаїтовсесвітностями
щастявідчуттями...

ПАРАЛЕЛЬНІ КОСМОСИ

Не завжди бита дорога це правильний напрям.
Не історична а філософська мені до вподоби пряма.
А бачите, не молиться сонце
до придуманих вами богів,
окрім можливо до того якого не знаєте в лице,
і не читаєте його блогів.
Не кидається Небо камінням
у ворога, вашої панни Політики, під навіянням.

І смерть перекреслює в посвідченнях
вашу правову причетність до вічності.
І мій вихід з уставлених правил,
котрі у вільне плавання відправив,
із норм епохи, де людина пов'язана і покрита,
як вихід з Єгипту,
як розширення меж душі
віршами,
як новословокраїни,
і наступних сенсів новини,
паралельні космоси
зі слів...

***

Після надій,
з невідбулим парадом подій,
настає п'ята пора року
написана від руки,
у віршах, де народжується щось інше
як елемент з невідомої ніші...
І вже не намірюєшся конкурсними костюмами,
зате наряджаєшся іншими світами...
І не погано би влаштуватися десь сторожем,
краще на полі, під зоряними мережами,
отут
на околиці Всесвіту,
а Бог і без телескопа вдивляється,
і дивується --
ну чому він інший?
І здогадується, коли тріщать галактики по швах, --
може тому що все все все
увесь Всесвіт
з часом перегорить і погасне,
зі стану буття перестане,

і потрібен інший вимір,
як вихід в безмежності безмір,
і до всеідеалу тяга,
для людини і Бога,
що народжено у письменницькім творі душі,
вмошуйся, Всемогутній, зручніше,
і читай про придуманий Всесвіт із новим раєм,
що звідси, і далі за зором і зорів краєм...

***

Піти трохи далі
зі своїх кам'яних печер,
хай навіть вони тепер
архітектурно-гламурні причандали.
Замало пересісти на табуни залізних коней,
бо все одно пересуватися планетою по колу.
Закликаю душерушати в наступне,
витагати сотні своїх я
із попереднього, що тримає підступно,
переставити світ, щоб стала душа – Всесвітня.
«Вірш
як віриш» –
колись прочитав десь в книзі.
І стали шляхи поезії
моєю свободою
в якій відбувся собою.
В цих рядках поетичних проєктів
нових Всесвітів
мої діалоги
з Богом,
моя Україна
модерно-космічно написана,
Біблія і конституція,
ідеалу серце.

Це так же важливо як жити,
і після, – відроджуватися
та новонароджуватися, –
у вірші
вірити!

***

Документовані Держави,
громадянки Громади,
панівні суспільні Устрої,
цієї каденції чиновницькі Рої,
ви — що еволюції штучні піраміди,
не задавлюйте своїми тягарями природу свободи,
не домагайтеся Особистості як диктатори, що на прагненні влади
над іншими
помішані,
не зв'яжуйте вільного і вічного розвитку світу Людини
спекулятивними законами своєї днини,
ви — що призакономили собі багатства з над і під землі,
не обділюйте тих хто заробив на них мозолі,
і збудований дім Особистості на полі житейському
визнавайте у правовому,
я хочу щоби Держави і Люди були рівними,
були вільними,
бо я Людина — не за раба
тобі Державо
рідна,
і кожен має право
на власну незалежність,
як і на добровільну причетність
до Нації
та Цивілізації,
лише в цьому випадку,
а не упадку,

вони матимуть
і мають цінність
як людяність,
і в віршів
переосмисленнях
та надпродовженнях
ідентифікуйте мою Країну в розширеннях.

***

Штучними як гра законами
відходить людство від свободи все даліше,
і ми занурюємо, переконано,
себе у чужі правила все глибше.
Тобі ще боротися в мундирах епох,
і навіть перемагати в битвах окремих.
Твої справи стануть
чужими стінами.
Запряжуть тебе як коня в хомути та ліци
людської цивілізації.
І будеш воза побуту днів тягти,
сходячи потоми, доти,
допоки в себе глибоко не зазирнеш
і не віднайнеш
того хлопчика, що умів
сказати — ні,
бо колись зрозумів
що він і світ таки різні.
Тоді збагнеш що єдиний справжній шлях та вихід —
до створення цивілізації свого життя,
до відкриття
в собі нового світу,
що додасться філософією нововідродженою,
іншою планетою в душі народженою,
і може навіть задумається як початок наступного завіту,

з всеможливими добропосєднаннями
та розмаїтими всегармоніями,
із матеріями незліченних
і нескінченних
форм і змістів
всєщастя.

А для початку, попри маски
компромісів
котрі часто вдягати мусимо,
спробуймо не віддатись,
не перекреслитись,
на чиюсь користь, ними не стати.

І, тому, не був би я ким і де,
віршую
із минулого
пробираючись нинішнім
до майбутнього
себе.

Щоби не бути поміж обезособлених,
що обезголовленими
розчиняються
в чіїхось розчинах.

Збережимося в своїх галактиках,
і нами продовжаться — України, Боги, та Всєсвіти,
в художніх практиках,
які розписали ми — поети,
як ідеалів еволюції —
розмаїття лиць...

***

Суть не в тому
що почуваєшся як після потопу,
і мрій необжите небо, нині,
нагадує

сонце на карантині,
й натягує
хмари-маски.
Що після на полі чужому поразки,
закутому, в тимчасовості, недругами,
відчай за друга.
Та відганяєш надії
додому, як вірних псів,
які, так не вчасно, на ділі,
за тобою поплентались.
І вже не важливо
яке не відбулось
диво
від вір що зневірились.
А в тому що попри втому,
і після усіх потому,
є простір і час для слова,
і в ньому душі розбудова,
він твій паспорт всесвітній,
проект перетворювальний небесно-новітній!
А зараз на Землі в будинках з квартир-шухляд
з цікавими змістами буття,
кульок-планет посеред
що летять миттєвостями життя,
в кодах гламур,
у формулах лямур
заляжу у задоволення,
а згодом відправлюсь душею у змінедолення...

***

Кажу кожному зі своїх натруджених будівничих,
і усім вистражданим подорожним,
що складають ім'я
мого – я :
Продумуєшся

поміж часопросторами,
і маєш смерть за двері
потайні, котрі
відчиняти не діло,
допоки не допишеш тілом
тут – свою живу крилату
душекнигу,
бо весь у словах, і мої втілення
в їх значеннях,
у світах які утворив
в творах,
в них – нова частина України
що додалася, дописалася літерами,
віршовинайдені, прозовибудовані, есейноосяйні
носії ідей
добрвсеможливого дива,
чуттів еволюція,
думок революція,
новий всесвіт що зароджується зі слова
як матерія-мова,
у гармонійному співбутті,
всещастя всецвітті,
з землями нинішніми,
і небами іншими,
де співблаго з Богом,
і власна добродорога.
Мій читач –
шукач ідеалів надмайбутнього,
житель поселень життів наступного,
душевного складу розширень багач.

ПЛАНЕТИ ДНІВ

Поки ще не вмерло минуле
і не народилося майбутнє,

та не відмовилося життя від тимчасовості
заради вічності,
і душевтілення не пройшло свій космічний відрізок
від недосконалого
до ідеального,
й відносно добро речей
ще не долучилося до всегармоній,
і мої віршовані проекти про всещастя
поки не влилися в сяйва зоряних потоків,
я живу на окремих планетах днів,
на них все легше і простіше,
і мале щастя тут і зараз,
від буття сонця
випливають та відлітають мої теперішні планети,
ось нинішня плането-днина
з добрих пригод
і природи ласкавої,
а завтра будуть з містами цивілізацій,
зі світами нових людей,
і з супутниками що безмежно близькі.

***

Після того як засвітив зірки в душі,
і навіть ескізи досконаліших світів описав у віршах,
повертатися, та триматися треба Землі, від і до,
наскільки можливо, боротися тут за добро,
поширювати щастя край,
і навіть у пекла відвойовувати частини раю,
бо занадто боляче
відрізати іще живе,
тож не здавай позицій світлий вояче,
боротися ліпше завше.

РОКИ ЯК КРОКИ (У році нових проєкцій)

Були роки якими літав у космосі душі,
перебував на його далеких планетах,
мандрував ще не відкритими галактиками,
та досліджував нові форми життя.
А коли повертався,
то тримався курсу на нічні зорі любові,
та до сузір'їв близьких мені,
і стиль буття суто земний
перепродовжував створюючи некстмодерний.
І у році нових проєкцій
головні мої помисли як мрій послы,
та плани планетні і поза
сконцентровані на творчій Землі і Небі Літературному.
Але й біля серцерідних мені людей
змістовно буду.
Намагатимусь впорядковувати серед тимчасовості життя
розписні коробки житла.
Спробую порозумітися
на законодавчих полях із пані Державою,
наскільки можливо,
бо чимало її законів
є, часом, чужими і не важливими,
щодо ідеалів яких шукаю.
І від чиїхось недобрих рук нам завдані рани і втрати
за законами карми
за далекими обертами
належитьсь відшкодувати.
Тож не падаймо у темряву відчаю,
а будьмо світлом надії добра вічного.
Не у пірамідах духовних
ні в камінних
майбутньому бути,

Його обнова
і розбудова
в філософській мудрості
і в поетичній красі
власно світу,
і спільного Всесвіту...

ШЛЯХИ ДО ВПОРЯДКУВАННЯ ВСЕСВІТНІ

Якби ми не продзьобували, мов пташенята, світобудови стелі,
зростаючи до зірок,
не залишали своїх домівок,
не йшли у пустелі,
у пошуку у собі світу,
літерами на сонячному аркуші світла,
не розходились би з тими що спрощували нас,
та не перетворювали на далекі шляхи свій час,
не скочувались ніколи з грошових горів,
й не пригублювали би присмаку горя,
і робили би лише те що другими заведено,
а не що по душі,
то життя стало би до приземленого зведене,
і хід думок був би інший,
не той що запалює зірки в тобі,
який запускає крутитися планетами, а не в юрбі,
бувають помічниками навіть несприятливі обставини земні
бо вони відкривають шляхи до впорядкування всесвітні...

***

Важко душі крилатій штовхатися в юрбі
і крутитися лабіринтом в цивілізації грубій,
тому чимало поразок внизу,
і так багато поетичних польотів,
коли вона з тяжінь роззувалася,

і в світах ідей засівала
ідеали серед тамтешніх полів,
для усіх і усього.
Але має повертатися до земного,
допоки тут її гніздо віршоване
рукописно-паперове та електронне,
і крила її ростуть
з плоті земної до всесвітнього зросту...

***

Крокуй душе словом,
не зупиняйся на небі паперовому.
Не вкладайся каменем до пірамід,
на верху яких влада
її засновників малих сенсів,
а внизу відданість
їх безмрійних рабів.
Бо що з тих галактик потойбічних,
без свобод вічних,
зі станом
навпроти — розквіту істин.
Словокрокуймо душедалі
до всеможливих ідеалів.
Розписуймо словобуттями всесвіти,
сторінки у них за світи.
Вірю — в літературних обрисах
майбутнього риси...

НИЗЬКИМ СОНЦЕМ ЗИМОВИМ

Не питай мене грудне
чи дихав на повні груди.
В цьому році
не було овацій від місяців,

лиш крильми голуби заплескали
коли крихти хліба збирали.

А люди —
знову були як юди...

І весни
прихід тихий невчасний,
з пізнім щастям,
як цвіт бузини.

Посміхнись краще ніжно,
низьким сонцем зимовим, над сніжно,
бо добро мого року
роздало автографи кроків,
на сторінках життя,
в вічній книзі буття.

БО ВИЩІСТЬ У ВІЧНОСТІ

Знавчиня інших сенсів – осінь,
перекладає весну
з розквітлого змісту – з квітів,
на плоди презентацій, і голі віти,
листоків списаних літа – її місяці-видавці,
пробігають багряними правками редакторські олівці,
і ось під ногами розпростерта
пожовкла її газета.

І кроки наші у переходах,
в словах як душевних сходах –
в світи паралельні,
у всесвіти надреальні.

І на переправах
їй марно кричати що не пора,
бо вищість у вічності
перед тимчасовістю.

Ми ще повернемось в весняні цвітіння,
пройшовши осінні осмислення...

***

Еволюція любові
в розмаїттях тілесно-земних
взаємовідносин
людських течій і океанів волі.
У душевних злетах кохань
до інших життів
і в них розквітів
та різнопланетних втілень почуттів еволюціонувань.
Матеріалізацією в космосі душі
проявляються всеможливі плани
галактик бажань багатоваріантних коханих,
і переходять далі як вірші у всесвіти: інших
форм і змістів
безмежнозначних любовних світів
із вже запланованих але не реалізованих ще
ідеалощастя
боголюдей
і людобогів,
поетичними прогресіями кохання
всесвіттям процвітанья...

***

Особистостям потрібне всевідчуття цілого,
зі своїх точок зору,
і дотику,
для душевнотілесного щастя повноцінного,
у власних абсолютних
унікально-неповторних
кодах доступу
для поєднання зі Всесвітом,
з входами
і стінами,

та взаємовідносинами світовими
із усіма добровсеможевливими вcesвітaми,
і з найпотужнішим з приєднань:
до мережі Творців усього,
задля всевідчувань
і співжиття доброгоармонійного,
зі світлим,
та просвітленим,
вceблага чину,
і з тим що очищене добровчинками
зі злочорного,
і фон нічний
має бути безпечний
для зоряного
і планетного
уселюбого
вceщасливого...

***

Щоб вистояти проти коронового зла
більшість організмів природньо підпишуться: за,
так і мій справився з ковідом,
чесно кажучи, без участі державних організацій,
в тому числі - без лікарняних палат і коридорів,
і навіть без саджання на голку вакцинацій.
А демократія перед вірусом не встояла,
її на ногах держава не втримала,
бо уряди
щодо обмеження підданам –
простору волі, звичні,
ігнорували
так як виривали
із часу контексту
сторінки з конституцій

на яких йшлося щось про права і свободи,
і використовували їх подібно до носовичків
(і обіцяли назад повернути до основного закону, після ковіду),
та ввели щеплень сертифікати,
громадянам держави ковідної, мов паспорти.
А я не проти – добровільних вакцинацій,
і навіть вимушеного карантину,
але проти – державних всебічних маніпуляцій
та медичного диктату над людиною.
Державо, будь мені опорою надійною,
або, стань хоч трішки, хай віддалено,
наближеною
до поетичних стриженів
на яких українське тримається,
і нехай посадовцями палиці в колеса не аж так пхаються
рухові культури країни спричиняючи обмеження,
стискаючи її поетичне дихання,
політичними програмами –
перешкоджаючи творчим планам
людини планетарної,
зі злетами віршованими
всесвітньої душі...

***

Світ як казанок не ідеальний,
в якому варимося.
Словом схиблюючи сваримося
засмічуючи космос вербальний.
І чимало перед удачами «не»,
і за скількома негодами,
раює яблуко земне,
а перед щастя пригодами –
порожніють чекання,
без чаювання.

І скільки мимо час пройти треба раз
щоби навчитися милуватися миттю щоразу...
Попри маловартісність незграбних рукописів рвань,
і днів згублених сенсозрадниками,
має зміст – з допомогою друку йти
до високомети!
Із найбільших, з най-най вартувань –
варто стати по життю добровпорядниками!
Проростають матерії Всесвіту крізь недосконалість,
ідеалами в поетичній словесності...

***

Треба й так жити,
як коней сідлати або стриножити,
оселятись на законотворчих полях,
розкладатись з життями, на їхніх правах,
обживатись будинко-країнами,
рухатись колесами цивілізаційними,
тільки не розчинитись у всьому цьому занадто,
та не стати залежно-відміряними від і до.
Якщо ж жити просто,
у світі природи, то
Сказати по совісті :
тілесна музика –
миті позика,
для володарів тимчасовості.
І навіть обравши собі сто спасителів,
зі стами садами райських просторів,
зайдете не далі примарних світів,
де духи зів'ялих квітів.
Бо не зводиться все до повторень,
одних лиш повернень,
до закону
в одному.

Тому розширюю віршами
країни межі,
проектую в словесних клітинах душі
всесвіти наступні і інші...

НЕБО І ЗЕМЛЯ ПЛАНУ

Ведіть літературні твори до ідеалу вседобра,
із відшкодуваннями втрат, і виходами із тупиків кінцевих,
у вашому майбутньому душевтіленні...
А тут і зараз –
буду покращувати життя наскільки можливо,
тримати оборону свого світу,
добиватись більшого літературного,
впорядковувати та видавати в книгах світи,
і здобувати успіх, що як високий політ птахів,
перекладатись на інші мови за для поширення добра,
публікуватись як світитись,
поетично презентуватись,
літературно фестивалити,
мереживодружити,
далеко мандрувати із людьми близькими,
покращувати стан справ приземлених та квартирних,
хоч трохи,
які залишились,
чи будуть,
і працювати заради ресурсу як м'язів до вище запланованого.

ЕВОЛЮЦІЯ СВОБОДИ

Для мого поетичного світу багат шарового,
за підґрунтя – свобода різнодорогова,
вона – творча сила для побудови
добра світобудови.
Одягаючи форми життєві, вільно їх вибравши,
і змістом заповнюючи чисті аркуші,

ніколи не був псом на ланцюгу
в держав, і навіть до своєї, з повагою,
казав – будь мені супутницею,
в свободах столицею,
а не провінцією глухою
та темницею гробовою.
Вчімося володіти свободи силами,
задля життя розбудови й розселення,
так щоби мати безліч власних шляхів
не перекриваючи жодного іншим.
Шкода лиш що у хаотичних перипетіях
так мало друзів в поетів.
Якщо ж притиснуть мене вороги до стін примітивних правд,
і в анкетні таблиці загратованих засад
засадять,
у формулах простір і час обмежать,
та думки нав'язливими віруваннями ув'язнять,
тоді пішлю їх від себе куди подалі,
а моя душа віршована пройде віддалями,
об'єктивністю творчих істин,
всещасть перетинами,
через портали словесні
створювати інший всесвіт
(мабуть багато було їх згаслого світла
і ми покидали в них поспіхом свої тіла,
й душевирушали в наступні
у винайдені...)
Хто я – поетична частка забутих минулих
всесвітів, і тих що ще лиш ескізяться, майбутніх,
серед тимчасового життя,
у викривлених псевдо-поводирями світосприйняттях,
окреслюю у рядках віршованих
наступно-вивершені,
бо еволюція свободи висловів
є шляхом до ідеалів...

***

Хочу щоби наступний всесвіт був інакшим,
бо я не за диктатуру законів,
та проти пресу технологій,
не підкорюся будь-яким утискам і примусам,
не піддамся владі над особистістю
як тілесно так і душевно,
маніпуляції з цифрових накопичень не прийму за критерії,
хочу всесвітів з розквітами істин
в якості ідеалів існування
зі свободи добра
його всеможливості і всещастя всесвіття
форм і змістів матерій
від людських милих мікроповторень планетарних
Земних
до макророзмахів всесвіть,
бо навіть Бог розвів розмаїття у всесвіті
в тому числі і нас,
але його накатані планети – нашвидкуруч,
навмання:
може десь пощастить,
тимчасовість,
чернетка, у якій мої віршовані нотатки
про вдосконалення свободи ідеалів в істинах,
які пишу про себе, до Нього, для інших...

***

Право на власний спосіб життя
мов зникаючий вид
в цивілізаційних лещатах
не занесений до червоної книги
і серед нав'язаних особистості програм
що написані для її душі і тіла

вже важко вільно проштовхнутись
і навкруги в людях бачу вставлені схеми
які перетворюють їх на підвид біороботів
гомо сапієнс втрачають себе в технологічних винаходах
аж до створення ними штучного інтелекту
який спробує взяти під контроль людство
а можливо бездушно знищить як конкурента
тому попри всіх програмістів життя і смерті
залишаю для себе творчість словесну
як філософську матерію душі
із проектами втілень
з безліччю та безкінечністю елементів та комбінацій змістів
як способу власного не зникання
та гармонійними поєднаннями з іншими
зі щастями всесвітніми
де розмаїття неперешкоджаючих одне одному способів існування
дає багатство життя
з еволюційними сходами і виходами
до вдосконалень

***

Попри
білі плями,
і чорні діри,
обтяжливого тяжіння пори,
прийти наступномодерно на свіжу голову,
і поетичну вулицю перетворити на головну,
із новинами всещасть в буквах розшифрувань,
у словах до космосів розширень...
Як приходили інші всесвіти
з формулами зірок і планет
сюди,
ті – що створили цей де ми – люди.
А як сонць розжарених мрій
безнадійні пустелі приземлять вирій.

І помилки великих богів,
та зради людей убогих,
розіб'ють золотого циферблата
знеціненого часу,
подібно до сейфу збанкрутілого магната,
зі збитим алгоритмом числа.
Тоді просто піти непростими віршами,
реальностями іншими,
законів фізики творчошасть,
філософськими мапами гармоній всесущості,
де поетичними ідеями й формами матеріалізуємось,
прозовими просторами розпростаємось,
де далі засяє душа рукописна
й оживе сторінками винайдена весна,
з ідеальними всезмістами,
та наступними всесвітами...

***

Зажди друже хоч у відображеннях,
з другого боку місяця зайти,
лиш не підставляй голову
під сокиру часу несприятливого,
обходь чорні діри обнулень,
чуттєвість надій обчисить від обледенінь,
знаходь інший вихід
аж за безвихідним,
і навіть якщо не запросять на бенкет нобелівський,
а в росах в зоні своїй чорнобильській,
поглянь – затяглись рани,
і картини життя виходять за рами,
у Бога зорі з планетами днями новими родять,
часи наступні пори приводять,
в яких облітатимеш красоти світу
атомами споглядань,
приєднаєшся доторками до сходу вдосвіта

мережею насолод-сподобань,
а колись, мрії, що долетять в словах, –
світитимуть Всесвітами,
і зможуть бути на веслах,
і на ноги встати,
але зараз спуститися маєш нижче
де підтворче,
в копальні, щоб видобувати
енергію із пластів буття,
для побудов і злетів
майбутнього змістів,
дивись, он – для кроків роки,
і є сила в руках,
а потому –
скидати обвуглені роби просякнуті потом,
і вдягатись у білість весен
в їх розквіт сенсів,
в облюбованість
і в оновленість
всещасть
всесвіт'...

ОБТЕСУВАННЯ НЕЗГРАБНИХ КАМІННИХ ВЕЛЕТНІВ

Я сприймав речі як космічні об'єкти,
і у кімнатах як на ландшафтах планет
обживався,
і виходив на вулицю у відкритий космос людей,
із ідей винаходив нові кращі галактики,
і там де закінчувався зміст цього всесвіту,
як папір під рукою,
привідчиняв віршованою філософією
доброї всемогутності
двері в інші...

Був тим поетичним науковцем
що створював з проміжкових станів
безкінечні комбінації прогресій становлень,
і в будь-яких ситуаціях
шукав метафізичні вирішення
та виходи до щастя.
І подібно до композиторської творчості,
словесними римуваннями,
писав звучання майбутньої краси.
Але, коли озирнувся,
на свої помилки,
і на шлях людства та світу –
з образ та страждань,
мук, і вбивств,
то побачив в них незграбних камінних велетнів,
що йшли за мною
(з тих що каменем на душі),
і я розвернувся, та повернув назад,
і як скульптор мови кинувся обтесувати їх словами,
та перероблювати,
на добрих велетнів пробачень,
на великих відшкодовувачів втрат,
задля рівноваги всесвітньої справедливості.
А незграбних ногонаступачів
переточував
на легкі та вишукані «па» балетних танцівників.
І закликав оточуючих бути поблажливими
до словесних прикрас,
котрі створював,
аж до визнання їх невинності.
І нерозсудливі попередні рішення,
тепер виходили в мене
одні – смішними веселунами,
другі – могутніми звернувачами горів
задля відбудов світобудов

всесвітнього добра.
Бо вирахував що без цих перетворень
всєвідновлень доброкраси,
моя повнота щастя буде недосконалою,
і усім нам потрібні –
цінності та ідеали всесвітності!

***

Боже, розтягни тиху ніч,
не рубай втихомирєність з часу пліч,
бо ранок кулею вогняною летить,
і нехай для націлєних ранків цілє іще полежить,
схоронитися б серед темряви невидимо,
облаштуватися при світлі прихованому в криївці підземній віддалєно,
із сотнями відтінків доброчорного
аж до просвітленого,
що були колись первісною пусткою,
яка, серед безлічі шляхів, залишила нішу для поселєння спокою,
де оберігаючи сон чергові чуття дрїмають на варті,
і за столом окремі думки безсонні щось планують на завтрашній
карті,
там в межах сплячих годин бездонне безмежжє,
у світу закритих очей своя незалежність...
А день вдягає сорочку білу на мене,
і пропонує іти на сцену,
бо все навколо як елементи –
із сонячних багатодєнностей і добропідгрунтє темряв,
що збирав в віршах,
і винаходив світ найсвітліший,
тож підводжусь з ночей, відпочивши,
до лабораторій, майстерєнь, – світанків оживших,
заради сїява вселєнських щастє,
із ними кожен вартує щось...

ЕВОЛЮЦІЯ ПОЕЗІЇ

Виходжу із нав'язаних мені іншими словесних міфів,
які в книжках вибудовані,
що дуже схожі на душоловки.
Повз легенди пусті проходжу,
як попри порожні всередині статуї людей яких ліпили наче богів.
Знаходжу, і винаходжу,
змістом ідей наповнене слово,
яке є матерією душі,
її філософськими ідеалами,
поетичними проектами світів,
та наступних всесвітів...
Поезіє, будь з політикою на рівних,
а не прислугою,
дружи з державами,
але не ставай їх рабинєю.
Еволюція поезії у вдосконаленнях душі,
в її перероджених втіленнях в ідеалах всещастя всесвітних...

***

Мені добре в своєму поетосвіті,
в різнолітературному його розширенні та просвітлені,
(зі співзвучностями
з іншостями),
з його філософського неба точок зору,
як із високої опори –
дивлюсь на Землю,
дерусь на далекі планети ідей, та люблю
в блокнотику занотовувати
нові всесвіти...
Душа пальцями
на клавіатурі жильцями,
в кімнаті,

в місті,
на землі, до якої спускається,
і по якій, наскільки можливо, мені крокується,
але тут – це лиш тимчасовість
якій стиратись смертю,
тому у вимірах вічності важливішаємо,
де щастя наше всеможливіє...

ВСЕСВІТИ

Ви – математичної поезії
візії,
мільйони,
мільярди, трильйони,
і більше: форм життя у Всесвіті видимому,
і у всесвітах що поза ним невидимо,
можливо кращих
за нашу кульку реальності чи й гірших...
Коли моя душа набуде рис корабля
полечу зоряними віддалями,
досліджувати вас, долучатися,
до втілюватися,
вирушивши із закулісся життя:
через часопростори буття та небуття,
крізь безмежжя і довготривалості,
їх пустоти і наповненості,
смерті, та зародження,
самостійність та всеспіввідношення,
думками виростивши
та прихопивши – вірші
в і до душі
як ідейні дотичності до вас,
і як людські паралельні всесвіти...
Скільки ж їх оковидимих
і душеприхованих

всесвітів? – Безліч!
Сутностей своєрідних, і сенсів поза сенсами? – Безмір!
Яких зараз не можемо збагнути.
Бо наші всесвіти вийшли із чогось ще більшого,
незнайомо-невідомого,
де інші форми ніж життя
та смерть,
і виміри в них інакші,
перед нами вони розклали порожні аркуші,
і ручки задля зазначень нових русел
зробили із наших рук,
тож заповнюймо новим змістом простори,
наводьмо гармоній мости,
винаходьмо найяскравіші всесвіти щасть,
навіть будучи частками,
поки що малими,
у вибухах життів всесвітів,
та того що поза ними,
і далі, і від і до текстоматерії,
відкидаючи божевілля долі строф,
підіймаючись над приземленістю людських катастроф,
віростаймо з поетів до вишуканих всесвітів,
та перетворюймося із всесвітів на ідеальних поетів...

***

На полях поетичних,
ідеями вседобра, з руки,
подібно зерну пшеничному,
засіяно видрук,
а сходити
і плодоносити
словесному уже в душах,
і перетворюватись у віршах
на харч,

що вдостач
безболісно
та безкривдно
усіх годуватиме,
і новоріки поезії спраглих напуватимуть,
бо Всесвіт створив людину,
а людина – вербальний космос,
де ідеальність винайдена,
як кращих всесвітів стос...

***

Література
як літер буття наступного туру,
над не писемністю змісту
з неосмисленого Всесвіту.
Віршованими
атомами,
в планетовтіленнях душі,
розширюємо межі –
новими живими світами,
а не лиш як віртуальними чи видрукуюваними квітами.
Поетизація світу!
Висловлення нового всесвіту!
Віршами кроки у більше!
Доповнення до Божого, і гармонійно даліше...
Поетичноцентричність літератури:
це всещастя культура,
оновлені сенси,
словесні сенсори,
вдосконалень перезавантаження,
ідеалів посилення,
дорога центральна...

***

В поетичноцентричності філософські формули концентрую,
ідеали відцентровую,
розписую її прекрасність душевну, вічну,
у словах в усіх часах і світах живучу.
Приєднуйте мистецькими паралелями
з образотворчими проявами,
долучайтесь похідними від поезії фізиками
та математиками,
додавайте хімічних сполук,
як усебічну підтримку рук,
хай опіка поезії буде всесторонньою,
з біологією еволюційною,
задля душевнотілесних всегармоній ідеалозвершень,
бо вартісна поезія це знання,
як душі освіта,
з заглибленням до серцевини і нарощенням
стержня
сенсу Всесвіту.
І навіть ті що не звернули уваги
на розквітлу віршодорогу
і пішли словоблудом,
підходьте нехай на другий
акт,
заходьте хоч за куліси, аби у такт,
зробіть нині хоч малість
для збагачень завтрашніх змістів...

Зміст

«Поезіє вседобра не мовчи...».....	3
«Поетизованому світу душі...».....	3
Війна.....	4
«Спалахи дрімаючого поетичного сонця ...».....	4
«Не погоджуся щоби література зростала кущем...».....	5
«Сьогодні моя доба чергування...».....	6
«Всесвіт росте нами...».....	7
«Часозчислюймося до вибухотворчого...».....	7
«Вслухатися в моторошні звуки...».....	8
Людослови.....	9
«Серед Земного більярду атомів, місце...».....	10
Паралельні космоси.....	11
«Після надій...».....	12
«Піти трохи далі...».....	13
«Документовані Держави...».....	14
«Штучними як гра законами...».....	15
«Суть не в тому...».....	16
«Кажу кожному зі своїх натруджених будівничих...».....	17
Планети днів.....	18
«Після того як засвітив зірки в душі...».....	19
Роки як кроки.....	20
Шляхи до впорядкування всесвітні.....	21
«Важко душі крилатій штовхатися в юрбі...».....	21
«Крокуй душе словом...».....	22
Низьким сонцем зимовим.....	22
Бо вищість у вічності.....	23
«Еволюція любові ...».....	24
«Особистостям потрібне всевідчуття цілого...».....	24
«Щоб вистояти проти коронованого зла...».....	25
«Світ не ідеальний...».....	26
«Треба й так жити...».....	27
Небо і земля плану.....	28
Еволюція свободи.....	28

«Хочу щоби наступний всесвіт був інакшим...».....	30
«Право на власний спосіб життя...».....	30
«Попри...».....	31
«Зажди друже хоч у відображеннях...».....	32
Обтесування незграбних камінних велетнів.....	33
«Боже, розтягни тиху ніч...».....	35
Еволюція поезії.....	36
«Мені добре в своєму поетосвіті...».....	36
Всесвіті.....	37
«На полях поетичних...».....	38
«Література...».....	39
«В поетичноцентричності філософські формули концентрую...».....	40

Микола Істин (Дідошак), 1972 р.н. – поет, прозаїк, есеїст. Привніс у літературу некстмодернізм, поетичноцентричність, вербальний космос, поетичні прогресії кохання.

Автор численних публікацій в інтернет-виданнях, в колективних збірниках, і в літературній періодиці. Зокрема друкувався в газетах: «Літературна Україна», «Українська літературна газета», «Дебют – газета», в журналах «Дзвін», «Дніпро», «Німчич», «Літературний Чернігів», «Золота Пектораль», «Вежа», «Мандрівник», «Олександрійський маяк», «Сівач»...

Ініціатор створення і організатор заходів літоб'єднання «Планиета Наступного Слова» (м. Івано-Франківськ, 2011- 2013 рр.).

В 2016 році став лауреатом і дипломантом кількох літературних конкурсів : Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича, Всеукраїнського літературного конкурсу «Відродження Дніпра», обласного Івано-Франківського конкурсу «Перший рукопис», нагороджений спеціальною відзнакою Всеукраїнського конкурсу прози «Крилатий лев». В 2017 році став лауреатом міжнародного конкурсу імені де Рішельє, в номінації поезія. В 2022 році став переможцем Всеукраїнського літературного конкурсу «Раби – це нація котра немає Слова» (присвяченому Дню української писемності та мови), в номінації «Проза».

В 2018 році у видавництві «Час Змін Інформ» вийшла книга віршів автора під назвою «НекстмодернізмпостМАЙДАНівського паралельноАТОВського періоду». В 2019 році у видавництві «Терен» видав збірку віршів «Всесвіти душевтілених слів».

Вибрані твори перекладені французькою, німецькою, та англійською мовою. Переклади публікувались у французьких літературних журналах: «Comme en poésie», «La page blanche», «L'isthmographe», «Fragile», «L'Épître», «Francopolis», «Soleil Hirsute», «Le Passe-Muraille», «Poetiquetas», та інших... Переклади на німецьку опубліковані у збірниках «Unter einem Apfelbaum liegen», «7 Millionen Tage in der Zukunft»...

Микола Істин

Еволюція поезії

Літературно-художнє видання
Поезія

ISBN 978-617-8210-20-5

УДК 821.161.2-1 І-89

Формат видання 148*210 мм.

Формат паперу і частка аркуша 210*297/4.

Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman. Друк цифровий.

Ум. друк. арк. 2.2. Зам. Д000633/23

Віддруковано з оригіналів автора. Підписано до друку 27.02.2023

Друкарня «Фоліант»

76000, м. Івано-Франківськ

вул. Старозамкова, 2

www.foliant.if.ua

e-mail: foliant.drukarnja@gmail.com

тел.-факс: +38(0342) 50-21-65

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

Серія ІФ № 24 від 20.07.2004